

Mijn Zus,

Ze stond me altijd op te wachten in de hal als ik uit de lift stapte. Het was normaal dat ik bijna elke zondagmiddag mijn zus Mie bezocht. Als ik dan in haar kamer binnen kwam dan had ze op het bijzettafeltje het koffiekopje met de koekjes al voor me klaar gezet. Ondanks haar minder goede mobiliteit deed ze er alles aan om het samen 'n paar uurtjes gezellig te hebben. Niet alleen met koffie en koekjes maar ook met een hartversterkertje. Hoewel de cognac werd aangengend met een flinke scheut cocacola deed dat niks af aan het feit waarvoor het bedoeld was. Het verhoogde alleen maar de gezelligheid. Stof voor te praten hadden we genoeg en de momenten dat we stil vielen die waren er beslist niet. We wisten allebei verrekte goed dat we de meeste boterhamen hebben gehad en dat de toekomst voor ons nog maar kort zal zijn. We hadden het graag anders gezien maar als je zoals mijn Zus en Ik, respectievelijk 94 en 92 jaar oud bent, dan weet je gewis dat we naar de komst van ons einde gaan. Als ik mijn zus vroeg hoe het met haar ging dan kreeg ik te horen: *'Naar omstandigheden goed'*. En wat zijn die omstandigheden? Na haar val van enkele maanden geleden is ze behoorlijk aan het sukkelen geraakt. Hoewel ze goed uit haar heupoperatie was gekomen heeft dat toch bij haar zijn sporen nagelaten. Sinds die tijd is ze haar zelfstandigheid kwijt geraakt en was ze voor een groot deel hulpbehoevend geworden. Ze baalde ervan dat ze morgens geholpen moest worden bij het aankleden en telkens als ze gedoucht werd. Helaas ! Vorige week op zondagmorgen belde ze me op om me te zeggen dat ze ziek was en met de nodige pijn in bed lag en dat ze me daarom niet kon ontvangen. Terwijl ze me dat met een rochelende stem vertelde hoorde ik haar zware ademhaling. Het vele vocht achter haar longen bemoeilijkte haar in het praten. Ik kon haar geen ander antwoordt geven dan te zeggen dat ik hoopte ze weer gauw beter zou worden en ik haar dan weer zou bezoeken. Het zijn onze laatste woorden geweest die we hebben gewisseld. Over enkele dagen terug kreeg ik een telefoontje van haar dochter met de mededeling dat ze voor mijn zus al enkele keren de huisarts hadden laten komen. Haar toestand verslechterde. Haar geest was nog goed maar haar lichaam was opgeleefd. De mogelijkheid om haar te laten opnemen in het ziekenhuis kende slechts maar een optie en die was niet om beter te worden maar om het ergste. En daarin is mijn zus resoluut geweest. Ik ken haar vastberadenheid en doorzettingsvermogen. Ze zei; *"Het is goed geweest"* en dood gaan wil ik hier en niet in het ziekenhuis. Mijn zus startte haar dag altijd met het lezen van de krant en het oplossen van de puzzel. En daarnaast las ze ook nog veel boeken en tijdschriften. Om in beweging te blijven

wandelde ze nog elke dag met de rollator een paar keer door de lange gang van het verzorgingstehuis. Als het mooi weer was kon men haar buiten met leeftijdsgenoten op de bank voor het tehuis zien zitten om samen te genieten van de mooie dag. Ook kookte ze nog zelf haar potje, maar niet iedere dag omdat haar zoon en twee dochters er voor zorgden dat ze de magnetron niet voor niets had. Een van haar zinspreuken was: “***Aan de gang blijven en moed houden en niet achter de geraniums gaan zitten***”. Groot was mijn schok toen ik deze morgen door haar dochter werd gebeld dat mijn zus gisteravond was overleden. Dat was echt zoiets alsof een bom naast me ontplofte. Voor momenten was ik sprakeloos en zeer verschrikt. En toen ik beseftte dat ik haar niet meer kon bezoeken, werd mijn verdriet nog erger. Ik mis dat nu al! En dat gemis zal ik een mooi plekje in mijn herinnering geven en die ik zal blijven koesteren omdat ze me zo dierbaar waren. Ik heb al 'n paar keer gehuild.

Pie.